

Landstinget har behandlet det, og skønt der er adskillige Ting, som jeg meget nødig vil være med til at acceptere, vil jeg udtale Haabet om, at det skal lykkes ved en kort Forhandling med Landstinget at komme til et Resultat, saaledes at Lovforslaget kan blive ophøjet til Lov endnu i denne Samling. Jeg tror, der er uhyre mange, der med Rette længes efter at se Lovforslaget gennemført; med god Villie fra de forskellige Sider maa det temmelig sikkert kunne ske.

Jessen: Jeg er ganske enig med den højtærede Indenrigsminister i hans Beklagelse af, at det har varet saa længe, inden Landstinget for Alvor har beskæftiget sig med dette Lovforslag. Vi har ventet længe paa at se Landstinget tage det under en velvilligere Behandling end den, der skinnede gennem, da det første Gang var til Behandling i Landstinget. De Udtalelser, der den Gang faldt, var af en saadan Natur, at Lovforslagets Venner blev meget mistroelige derover. Det er da med Glæde, at vi nu igen tager fat paa Lovforslagets Behandling hernede. Naturligvis vilde vi have glædet os mere, hvis Landstinget havde vedtaget Lovforslaget i den Skikkelse, Folketinget havde givet det, saaledes at vi havde kunnet undgaa de Forhandlinger, der nu absolut vil blive nødvendige, hvis vi skal have Lovforslaget gennemført. Vi har trods de Udtalelser, der i sin Tid faldt i Landstinget, alligevel været ret fortrøstningsfulde med Hensyn til, at der vilde komme et Resultat ud af Lovforslaget. Vi har nemlig været paa det rene med, at det her rejste Krav var af en saadan Natur, at det ikke vilde kunne holdes nede. Der hersker en saa skrigende Uretfærdighed paa dette Omraade, at vi var klare over, at de, der fra Begyndelsen i Landstinget modsatte sig Lovforslaget, ikke i Længden vilde kunne gøre det, og at Kravet vilde vokse saaledes i Befolkningen, at man vilde blive nødt til at gennemføre Lovforslaget.

Landstinget har ved den Skikkelse, det har givet Lovforslaget, paa enkelte Punkter forbedret det, paa andre forringet det. Der er Ting i det, som vi fra vor Side meget ønsker ændrede; f. Eks. findervi det uheldigt, at Enkemændene er gaaede ud af Lovforslaget, idet Enkemænd med Børn i mange Tilfælde kan trænge lige saa haardt til Hjælp som Enker med Børn. Naar den højtærede Indenrigsminister forundrede sig over, at der var nogenlunde Enighed i Landstinget om forskellige af de Forandringer, man deroppe har foretaget i Lovforslaget, kan vi i

alt Fald for vort Vedkommende henvide til, at det skyldes et Kompromis, idet vi har næret saa stærkt Ønske om at faa noget ud af Lovforslaget, at vi har set bort fra enkelte Ting, som vi ellers kunde have ønsket anderledes. Med Hensyn til et enkelt Punkt, som den højtærede Minister særlig pegede paa, vil jeg gøre opmærksom paa, at min Partifælle i Landstinget havde stillet et positivt Ændringsforslag om at afhjælpe den Mangel, som Ministeren fandt, der var fremkommet. Det er den uheldige Bestemmelse i § 1 om, at naar en Enke faar Understøttelse af Hjelpekassen eller af den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening, kan hun ikke længere faa Hjælp ifølge denne Lov. Vort Parti i Landstinget har foreslaaet, at denne Bestemmelse skulde udgaa, og jeg beklager, at dette Ændringsforslag blev forkastet. Det er uheldigt, at en Enke skal miste sin Understøttelse ifølge denne Lov, fordi hun i en snæver Vending, i en prekær Situation er nødt til at henvende sig til Hjelpekassen eller Understøttelsesforeningen om en midlertidig Hjælp.

Jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke komme ind paa de Tvivlsspørgsmaal, der kan være om, hvorvidt det er rigtigt at have faste Takster, bestemte Trangsgrenser og den Slags Ting. Det har naturligvis sin store Betydning at faa disse Spørgsmaal afgjort. Men det har sandelig endnu større Betydning at faa noget ud af Lovforslaget, saaledes at Loven kan komme disse mange Enker med Børn til Hjælp, Enker, der sidder og fører en fortvivlet Kamp for Tilværelsen. Det er Hovedsagen. Skulde det saa vise sig, at der paa et eller andet Punkt er noget at rette, naar Loven er gennemført og Princippet er anerkendt, stoler jeg paa, at det vil blive nogenlunde let at rette det. Den Trangsgrense, der er fastsat, 4,000 Kr., forekommer mig at være sat for lavt. Mange vil derved blive udelukket, som kunde trænge til Hjælp. Men den Slags Ting kan man rette senere, naar først Princippet om Samfundets Pligt til at hjælpe Børn, som har mistet deres Forsørger, er slaaet fast, efter at man i over 20 Aar har anerkendt de udenfor Ægteskab fødte Børns Krav om Hjælp af Samfundet til en Opdragelse ud over den, som Moderen kan give dem ved egne Midler. Jeg skal som sagt ikke paa nærværende Tidspunkt komme ind paa Enkeltheder, men paa mit Partis Vegne anbefale, at man giver Lovforslaget en hurtig Gang gennem Tinget, saa man kan komme Børnene til Hjælp, thi der er